

«Ето ѝ лежи
«Предъ воденица!
«Волни ви стада
«По гори ѝ поля,
«Вредъ по пустини
«И по долини !

«На този биволь
«Честъ му са пада,
«Отъ добиченъ дворъ
«Прилична дарба».
Чуха орачи
Чуха овчари—
Сички додоха
Съ прилични дарби.

Самъ воденчаринъ
Кило му даде
И му прибави
Много му здрави
Че впрегна Сидеръ
Юначни бивли,
Съ кожа на лютъ зверъ
Сакули покри.

Кат' вихрь силенъ
По друмъ полетѣ,
Въ домъ си безгриженъ
Завчасъ долетѣ.

Заклучение.

Сидеръ дето и да отидѣлъ, самъ, или съсь биволите си, непременно тамъ трѣбало да остави по единъ незабравенъ помянъ: биволите му чистели горите и лѣсовите отъ люти звѣрове, и пштищата отъ кръвнишки бикове, а той бранѣжлъ селата и градищата отъ върли мжители и изедници. Много той кметове на карвалъ да спѣжтъ по таваните и субаши да оставѣжтъ сеските си служби и да обѣгатъ въ градовете, и бееве по година да не стѣпватъ въ чефлиците си. Той билъ пазачъ на сичките тамъ околни села, секий огнѣтенъ у него търсѣлъ защита. Правялъ и добро и зло, за добрите билъ светецъ, а за злите чума. Тешко и горко ономува, отъ когото са оплачалъ нѣкой сиромакъ. Той не носялъ и немалъ оржжие, нъ по сто обржжени гонялъ, който бивалъ честитъ да му получи ударътъ помнѣлъ го до смъртъ и ноця му сънувалъ еривакътъ, дѣто отивалъ чутенъ ставалъ, деветъ кази